

Keşke

– Mustafa Kara · 18 Aralık 2012

...

İnsanoğlunun hayatı boyunca duyduğu pişmanlıkları ya da keşkeleri mutlaka olmuştur. Hata yapmayan insan yoktur. Önemli olan yaptığı hatalardan ders çıkarabilmektir...

Çok iyi hatırlarım 60'lı yılların ortaları. Ben çocuğum. Kışın kar yağdı mı benim boyumu aşar, nerede ise evin çatısına yaklaşırdı. İlkokula başladım. Kışın düşe kalka okula gidip geliyorum. Fırsat buldukça çantalarımızla kızak kayar, çantalarımız parçalanırdı. Şimdi ki gibi poşetler nerede? Anam bez parçalarından çanta dikerdi.

Okuma yazmayı sökünce, dedem beni “kuran kursuna” kayıt yaptırdı. Okuldan arta kalan zamanlarda ve tatillerde de kuran kursuna gidiyorum. Okulda başarılı idim. Kuran kursunda da kötü değildim.

Zamanla, dedem kendisi ile birlikte beni camiye namazlara da götürmeye başladı. Beş vakit camiye de gidiyordum. Dedemin kıvanç kaynağı idim. Torunu onunla birlikte namazlarını kaçırmıyordu. Okul, kuran kursu, cami üçgeninde zaman geçiyordu.

Bir gün evde dedem “hadi oğlum bir ezan oku” dedi. Hem heyecan, hem çekince derken ezanı okudum. Dedem beğenmişti... Evde ezan okumamdan sonra, namaz vakitlerinde camide de ezan okumaya başladım. Zamanla, namazlarda müezzinlik yapmaya başladım.

Zaman içerisinde, okul, kuran kursu ve cami üçgenine, teyzemin oğlu ile birlikte, “at arabası” ile sebze satmak da eklendi. Henüz 10-11 yaşlarındayım. Ankara'nın o karlı kış günlerinde, dedem sabah erkenden uyandırır, caminin anahtarını da vererek “hadi oğlum sabah ezanını oku da gel” der, camiye gönderirdi. Hava tam aydınlanmamış olur, lastik ayakkabılarla, karda düşe-kalka, bata-çıkta camiye gider, ezanı okur, namazda müezzinlik yapar dönerdim.

Beş vakit namazda müezzinlik yapıyor, cemaat dağıldıktan sonra arkadaşlarım ile caminin içerisinde misket oynuyorduk. Bazen hoparlörleri açık unuttur, içerideki kavgalarımız, küfürlerimizi istemeyerek de olsa mahalleye dinletirdik.

Falancanın küçücük oğlu 5 vakit namaz kılıyor, müezzinlik yapıyor diye de ün salmışım, sanki türbe ziyaretine gelinir gibi, her gün onlarca insan beni görmeye gelir, her gelene de dedem “hadi oğlum ezan oku da görsünler” diye ezan okuturdu.

Çocukluğumu hiç yaşamadım. Yaşıtlarım oyun oynarken ben, okul, kuran kursu, cami ve sebzeçilik

dörtgeninde iyice sıkışıp kalmıştım. Bu yoğunlukta ilkokulu çok iyi derece ile bitirdim. Öğretmenim de ailemi “ortaokula gönderin, çok başarılı” diye tembihlemişti.

Dedem kafasına koymuş bir kere, benim “imam-hafız” olmamı istiyor. Bu nedenle İmam-Hatip Lisesine gönderecek ama ben gitmek istemiyorum. Tabii dedemin dediği oldu. İmam-Hatip Lisesine kaydım yapıldı. Okula başladım. Bir adım okula giderken iki adım uzaklaşıyordum. Birinci dönem sonunda dokuz zayıf ile eve geldim. Babam Ankara dışında görevli, izine gelmişti. Karnemi gördü; “ben seni tanıyorum, bu karne senin değil, söz ver, sınıfı geçecek misin?” dedi. Ben mahcup bir şekilde “söz” diyebilirdim. Sonuçta sınıfı geçtim.

İkinci sınıfta haylaz bir çocuk olmuştum. Kendim gibi birkaç arkadaş ile okulu asar sinemaya giderdik. Ya da Cuma günleri, Cuma Namazına gitmemiz için okul erken biterdi, hocalarımız da, gittiğimiz camide verilen hutbe ile ilgili ödev verirdi, ama biz camiye gitmez, herhangi bir camide verilen hutbeyi öğrenir ödevimizi yapardık.

Babam yine izinli gelmişti. Ben evde ders çalışıyorum intibai vermek için kitaplarımın arasına çizgi roman koyar onları okurdum. Okula gidiyorum diye evden çıkar, ama gitmezdim. O gün de okula gitmeyerek arkadaşımın sinemaya gittim. Sinemadan çıkınca, okuldan dönüyormuşum gibi eve gittim.

Babam sedirde oturuyor. Karnımı doyurunca yanına çağırdı “gel oğlum yanıma otur, bugün okulda ne yaptınız, tekrar edelim” dedi. Benim; hiç tereddüt etmeden, “bugün okula gitmedim, arkadaşımın sinemaya gittik” dememle birlikte, elini omzuma koydu; “aferin oğlum, hep böyle ol, yalan söyleme, ben seni takip ettim, falan sinemaya gittiniz” diyerek sırtımı sıvazladı. Ne söyleyeceğimi bilemedim. O güne kadar da hiç yalan söylememiştim. Ama utanmıştım. Babamın, “benim oğlum yalan söylemez” düşüncesiyle gururlandığını hissettim.

... Ve okulu yürütemedim. O sene ikinci sınıfta kaldım. Sınıf tekrarında da devamsızlıktan okuldan atıldım. Çocuk yaşta, okul, kuran kursu, cami ve sebzeçiliğin yükünü taşıyamamıştım.

Babamın “yalan söyleme ve kul hakkı yeme” öğütleri hala kulaklarımda çınlar. Yalan söylemedim, bilerek kul hakkı da yemedim. Babam vefat edeli 4. sene olacak, nur içinde yatsın, bana bıraktığı en büyük miras “dürüstlük” oldu.

İşte hep bu nedenle düşünürüm ve “keşke” Babam, beni takip edip, sinemaya gittiğimi öğrenip, “aferin yalan söylemedin” diyerek sırtımı sıvazlayana kadar, “kulaklarımı da çekerek”, “tamam yalan söyleme, bu son olsun bir daha okulunu bırakıp sağa sola da gitme” deseydi hayatım farklı olur muydu?

Daha sonra okumadım. Hayat şartları çeşitli yönere götürdü. Yine çocuk yaşta (17) evlen(diril)ip, çoluk çocuğa karıştık, askere gidip geldim. Zamanında okuyamadığım üniversiteyi 40 yaşından sonra okudum.

Yanışlarım (ız) olmadı mı? Elbette oldu. Ancak, çocuklarıma; babamın bana dedirttiği gibi "KEŞKE BABAM ŐÖYLE YAPSAYDI" dedirtmemek için yaşamaya ve yaşatmaya çalışıyorum. KEŞKE demeyeceğimiz, sağlıklı, hayırlı ve mutlu günler dileklerle...

Mustafa KARAAHMETOđLU

18.12.2012